

Og jeg vil også godt sige til hr. Ole Sohn, at faktisk har beløbet jo udviklet sig. Det er jo ikke sådan, at beløbet har stået stille igennem de mere end 50 år. Beløbet *har* udviklet sig.

Fremskridtspartiet har tidligere støttet de forhøjelser, der har været af hædersgaverne ved forskellige mærkedage, og Fremskridtspartiet støttede også i forbindelse med 50-året for befrielsen, at beløbet blev fordoblet. Men i forhold til det foreliggende forslag her, må vi fastholde vores tidligere indstilling. Vi kan ikke støtte forslaget.

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag har til formål at løfte det årlige hædersgavebeløb op til 12.000 kr. årlig, og det svarer jo til, at det beløb, der skal udbetales fremover, bliver på niveau med realværdien af det beløb, der blev udbetalt i 1945. De 800 kr., der blev udbetalt i 1945, svarede jo netop til 10 pct. af en faglært arbejders løn, og det foreslåede beløb på 12.000 kr. skulle netop på samme måde svare til dette.

Egentlig var det jo rimeligt, at man løbende lod hædersgavebeløbet følge med udviklingen og blive pristalsreguleret. Selv om det her i debatten er blevet nævnt, at man fordoblede beløbet for nogle år siden, så er det jo først, når beløbet når op på de 12.000 kr., at det i 1999-kr. er oppe på et niveau, der svarer til niveauet i 1945.

Vi skal fortsat og stadig huske på de mennesker, der satte deres liv på spil i kampen for Danmarks sag. De mennesker er nu ved at være gamle. Lad os give disse ældre mennesker et skulderklap med vedtagelse af dette lovforslag. Lad os sige til dem, at de ikke er glemte, og at vores taknemlighed over for dem i hvert fald ikke er devalueret, lige som hædersgavebeløbet er.

Vi støtter forslaget.

Frank Aaen (EL):

Stutthof, Theresienstadt, Neuengamme, Sachsenhausen, Dachau, Horsørød, Frøslev, BOPA, Holger Danske, Hvidsten, det er jo navne, som er i skolebøgerne, som nævnes i historieundervisningen. Det er navne, der er knyttet til flere tusinde danske, der uselvsk og med livet som indsats i spørgsmålet om, hvorvidt man skulle være eftergivende eller man skulle gå til modstand, valgte at gå til modstand. Det er snart 60 år siden. De er stadig væk levende vidner. Nogle af dem går rundt blandt os. Det er dem, lovforslaget handler om.

Forleden dag havde Folketinget besøg af Sydafrikas præsident Nelson Mandela. Vi kender alle sammen denne statsmands historie: 27 år i fængsel. Han har som bekendt valgt at tage til Danmark for at takke for indsatsen, vi som nation ydede imod det hvide apartheidstyre. Og hvem var det så, der kom til festlighederne, hvem var det, der var inviteret?

Ja, vi så altså ikke de fagforeninger, der på trods af LO's modstand igennem alle årene, ydede tilskud til det illegale sydafrikanske LO. Der var ikke gæster fra græsrodsorganisationen Sydafrikakomiteen, der i 1982 blev stiftet med det formål at få den danske regering til at indføre sanktioner. Der var ikke repræsentanter for de bygningshåndværkere, der dag efter dag blokerede etableringen af apartheidstyrets konsulat. Nej, vi så hr. Uffe Ellemann Jensen, der modsatte sig sanktionerne i den daværende Schlüter-regering. Vi så politikere, der dengang kaldte ANC for en terrororganisation. Vi så de forbund, som havde afvist samkvem med og støtte til SACTU. Vi så den tidligere PET-chef, hvis tjeneste dengang nidkært overvågede danske modstandere af arpartheidregimet.

Og hvad har det så med forhøjelsen af hædersgaven at gøre? Jo, vi synes, det er en tanke værd, at de, der gjorde en indsats, hurtigt glemmes, mens de, der svigtede, siden formår, når der er vundet, ved festlige lejligheder på nationens vegne at tage æren. I Mandelas tilfælde var det æren for den solidaritet, man dengang var modstander af, i modstandskampens tilfælde er det æren for nationens frihed.

Om et års tid vil vi se det igen. Der vil der blive holdt skåltaler, nedlagt kranse, på mange måder sagt tak, men når det drejer sig om den konkrete hæder, som det her forslag drejer sig om, så kender småligheden ingen grænser: Man kan ikke udtrykke hæder gennem penge. Nej, men man har valgt den form på den måde – det var vi enige i – og i øjeblikket bliver den hæder år for år mindre og mindre værd.

Der bliver færre og færre af dem. Økonomisk kan man se en ende på det, men man kan ikke se en ende på historien, på det moralske, og det er en skamlet, at en gruppe af partier hvert år skal fremsætte lovforslag om at sørge for, at hædersgaven bare beholder sin værdi, og at det alligevel bliver afvist.

Det kan jo ikke være økonomi, der er afgørende. Det må være en manglende evne og vilje til at udtrykke den hæder, som de folk har krav på.